

продължаваш да я тикаш напред. Но само тя ли е тъй чудна . . . Ето кончето, което щом го възседнеш и дръпнеш за юздата цвили и хопка напред; ето железнопътните релси, по които се движи локомотивче с два вагончета, щом го навиеш.

О, Иванчовите родители не желят пари за купуването на играчки. Тъ даже искаха да купят за коледа електрическа железница: вмъсто тази, но като поразмислиха, че Иванчо е още малък и е опасно да си играе с електрическа играчка, подариха му тая с пружина за навиване,

Но нали Иванчо е самъ, той бърже се насити на всички играчки, отиде при печката, сви се на пода върху постланата кожа отъ бългачка, възседна главата на бългачката мечка и започна с пръстчетата си да човръка стъклените ѝ очи. Но и това му омръзна и той се закатери отъ ближния столъ да достигне шкафчето с скжпитъ шоколадени бонбони, но се подхлъзна и падна върху мечката кожа. Той заудря отъ ядъ главата на мечката, но си уби ръката; заплака, похлупи се почитъ си и неусътно заспа.

Слугинята, на която бѣ заповѣдано да наглежда отъ време на време Иванча, чакъ сега се съти за него и дойде да го види. Тя го намѣри заспалъ, с ръцѣ обвити около главата на мечешката кожа, лицето му два реда сълзи. Но тя не го събуди, стъкна само печката и го остави да спи. Тя знаеше, че, ако го събуди, ще си има разпразии с него и прѣдпочете да затвори тихичко вратата и да отиде да си гледа работата въ кухнята.

А Иванчо продължаваше да стиска главата на мечката, приказвайки въ съня си с нея.

— Какво искаш отъ мене? питаше го мечката. — Омръзна ми да играя с играчките, отговори той; искамъ да се поразходя. Моето конче е тъй глупаво; то не може да върви по снѣга, а ти си дошла, казва мама, отъ страните, дѣто всѣкога има снѣгъ; поразходи ме малко, искамъ да видя какво правятъ другите дѣца, какви играчки сж получили, по-хубави ли сж тѣхните играчки отъ моите и по-весело ли имъ е на тѣхъ.

— Та азъ това и търся, обади се мечката. Мислиш ли че мене ми е много приятно да се пека тука въ тоя пъкълъ, тъкмо при нозѣтъ на това огнено чудовище, което прѣска своите глупави искри чакъ до деликатните влакна на моята снѣжно бѣла кожа. Охъ. . . това е ужасно! . . . Хайде, хайде по-скоро да трѣгнемъ, че ще изхвъркна изъ кожата си отъ радостъ. Сама азъ не мога на никждѣ, но ако ти ме поведешъ, ще направимъ чудесна разходка. Стисни ме само по-добре за врата, за да се не изхлузиш и паднешъ.

И Иванчо се носѣше вече въ съня си на гърба на мечката, която припикаше по снѣга бърже като неговата малка шейничка, когато се спускаше той с нея по наклона въ тѣхния дворъ. Той не биваше да се вози с шейната извънъ двора и сега разходката безъ мама и тате по улицата му се виждаше тъй весела. Тъ бързо припикаха изъ града и стигнаха до най-крайните къщурки.